

Sähkötöntä säätöä

Nytkö se on tapahtunut, mitä on jo neljä vuotta pelätty? Myllykosken päämuuntajako on posahtanut ylikuormasta? Kinkunpaistajatko ovat innostuneet yhtäaikaisiin suorituksiin näin ennen joulua kaikista varoituksista huolimatta? Autoradiosta kuultiin, että alueverkko on pudonnut valtakunnanverkosta, on käynyt ns. domino-ilmio ja sähkökatko voi kestää pitempäänkin.

Päällimmäiset ajatukset vievät heti Vaasaan, tuohon meille kaikille niin rakkaaseen ystäväkaupunkiin ja siellä Hallinto-oikeuteen. Suuren asiataakan alla yötä päivää työskentelevät oikeuden jäsenet eivät ole ehtineet sen neljän vuoden aikana käsitellä vaikeaa asiaa, eli valitusta muuntajan vaihtamisesta suurempaan. Eihän tuo sähköasema ole ehtinyt olla paikallaan häiritsemässä naapureidensa elämää kuin ronskit 60 vuotta.

Mittari näyttää 27 astetta ulkona, joten asennetta tarvitaan. Elämä on vaikeuksia täynnä ja tämä kylmyys on niistä pienimpiä. Selvittiinhän me talvisodastakin.

Tottumus on toinen luonto ja aamukahvit on saatava. Onneksi takapihalta kaadetun ison männyn jälkeisiä on vielä kasalla ja voidaan tehdä nuotio pihalle. Ensin on tietysti saatava vettä ja sitä saa lumesta sulattamalla. Onneksi pari senttiä on jo satanut ja nurmikolta kolaamalla ja naapurin koirien jätöksiä väistellen kertyy tarvittava määrä. Hiukan kertyy myös roskaa, mutta kiehuvan veden pinnalta ne on helppo poistaa.

Nuotiokahvi maistuukin vallan erinomaiselta ja se voidaan nauttia nyt ulkona, kun sisällä talossa on melkein sama lämpötila. Hiukan enemmän vaatetusta on kylläkin pitänyt laittaa päälleen.

Suorasta sähkölämmityksestä on nyt vähäisen energiankulutuksen lisäksi hyötyä myös, kun ei tarvitse huolehtia vesikiertoisten pattereiden jäätymisestä.

Nyt kun on laitettu vaatetta päällensä ja murua rintaan, päätettiin lähteä siltä seisomalta lämmittelemään ja kiertämään Puuttoman lenkki. Ripeästi kun kiertää, tunnissa saa mukavan lämmön. Paljon oli reitin varrella savupatsaita havaittavissa. Olivat muutkin huomanneet ottaa käyttöön tämän jo ammoisina aikoina keksityn lämmitystavan. Aina niin huolestuneena maapallon selviämisestä tuli vaan mieleen se hirvittävä määrä pienhiukkasia, mitä noistakin nuotioista lähti. Onneksi oli pohjoistuuli, joten kyseiset hiukkaset menivät pois päin Soukanjoen suuntaan.

Ihmisen hengissä selviytymisen tärkeimpiä asioita on syöminen. Nyt kun ei ole sähköä, ei vettä, on keskityttävä eloonjäämiseen. Jääkaappi tyhjennetään ja viedään siellä olevat vähäiset eväät ulos pakkaseen.

Pakastimeen ei kannata koskea, eikä sen ovea turhaan availa. Toivon mukaan sähköt saadaan muutaman päivän sisällä takaisin, täysinäinen pakastin ei niin nopeasti sula. Muutenkin se on täynnä ainoastaan torilta ostettuja marjoja ja ne syödään vain viimeisessä hädässä.

Vettä ei raanasta eikä vessanpöntöstä noru, joten luonnolliset tarpeet on suoritettava takapihalla puiston puolella. Onneksi siellä on sen verran pensaikkoa, ettei suoraa näköyhteyttä naapureihin ole. Eikä sekään haittaisi, hätä ei lue lakia!

Tällaisessa tilanteessa patteriradio on arvossaan. Siitähän meitä on infottu tiedotusvälineissä, mutta kuka tätä nyt tosissaan olisi ottanut. Puhelimen ja läppärin akut on tyhjänä, joten patteriradio on ainut yhteys sivistyneeseen maailmaan. Toisaalta, kuka niitä nyt kaipaisi, kun huomattiin tämä siunauksellinen äänettömyys!

Ettei paikat aivan jäähän mene, laitettiin puita takkaan ja tulet pesään. Saatiin hyvät hiillokset. Pistettiin illalliseksi makkarat tikun nokkaan ja kuumennettiin ne hiilloslämmöstä nauttien.

Siinä sitä mietittiin, että mitäs me nyt tehdään, kun televisio on pimeänä. "Joku" siinä ehdotti, että mentäiskös aikaisemmin fällyjen alle ja keksittäis sängyssä jotakin kivaa. "Kukaan" ei sitä vastustanut.

Aamulla täysin levänneinä kuultiin eteisestä tuttu kontaktorin klo 7- paukahdus, sähköt oli taas palanneet. Eikun nopesti kahvin keittoon ja elämä jatkuu ilman näkyviä vaurioita.

Tämän (tosi)tarinan runoili:

Juhani "Junnu" Prusti

Eläkeläinen

Kärki, Seinäjoki